

Trzy Klucze

Magazyn dla dyrektorów, nauczycieli, rodziców
poświęcony nauczaniu, wychowaniu, profilaktyce.

Przeszłość w służbie przyszłości

Każde pokolenie ma własny czas
Każde pokolenie chce zmienić świat
Każde pokolenie odejdzie w cień
A nasze - nie

Każde pokolenie ma własny głos
Każde pokolenie chce wierzyć w coś
Każde pokolenie rozwieje się
A nasze - nie

Droga na sam szczyt
A tam nie ma nic
Tylko ślady po... pokoleniach

Ten fragment tekstu, autorstwa Jacka Cygana, wyśpiewany przez zespół Kombi, pięknie oddaje istotę sztafety pokoleń. Daje też do myślenia, że - choć chcemy być inni i wyjątkowi - przed nami było takich wielu, a po nas przyjdą następni...

Niewielki ułamek czasu, jaki został nam dany na przestrzeni dziejów, możemy wykorzystać dwojako: budując na trwałym i stabilnym gruncie, jaki już mamy lub odrzucając dorobek naszych przodków i tworząc... no właśnie, co?

Czy możemy jeszcze wymyślić coś nowego, co będzie służyło rozwojowi ludzkości? Czy nie wpadamy dzisiaj przypadkiem w pułpkę tworzenia "własnego śladu" bez względu na koszt i skutki?

A może warto, idąc po śladach po... pokoleniach, korzystać z dobrodziejstw i osiągnięć przeszłości, by służyła przyszłości nas wszystkich RAZEM.

Redakcja

W numerze:

Mistrzem być!
STRONA 2

Szkoła w pułapce
stosowania pojęć
STRONA 4

Podaj dalej...
STRONA 6

Perły
wielkoPOLSKIEJ
oświaty
STRONA 8

Co piszczy w...?
STRONA 10

Razem nie osobno!

Szanowni Państwo,

rozpoczął się nowy rok szkolny. Początek nowego roku w oświacie nie jest jednak pisaniem nowej powieści na czystych, niezapisanych jeszcze kartkach, ani zmianą kierunku podróży na inny, ale kontynuacją, następnym rozdziałem, kolejnym etapem na drodze do celu, jakim jest rozwój i wychowanie młodego człowieka.

wielkoPOLSKA oświata naszym wspólnym dobrem

To hasło od początku przyświeca mojemu myśleniu o oświacie oraz podejmowanym działaniom. Podobnie jak wielu dyrektorom i nauczycielom, których miałem przyjemność spotkać.

By trwać, bonum commune potrzebuje wspólnoty, opartej na działaniu RAZEM oraz kierowaniu sił w jednym kierunku. Dlaczego? Ponieważ, gdy każdy wiosłuje w inną stronę, łódź nie płynie naprzód. Wiruje w kółko, zagrożona przewróceniem do góry dnem i zatopieniem swoich pasażerów.

Pytanie zasadnicze brzmi: W jakim kierunku płyniemy?

Wydaje się, że został on określony dawno temu i spisany w formie niedługiej, zwięzłej preambuły, w której zawarta jest misja polskiej oświaty, a przez to wszystkich nas, dyrektorów, nauczycieli, pracowników, za tę oświatę odpowiedzialnych. Warto od czasu do czasu do niej wrócić...

Oświata w Rzeczypospolitej Polskiej stanowi wspólne dobro całego społeczeństwa; kieruje się zasadami zawartymi w Konstytucji RP, a także wskazaniem zawartymi w Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, Międzynarodowym Pakcie Praw Obywatelskich i Politycznych oraz Konwencji o Prawach Dziecka.

Nauczanie i wychowanie - respektując chrześcijański system wartości - za podstawę przyjmuje uniwersalne zasady etyki. Kształcenie i wychowanie służy rozwijaniu u młodzieży poczucia odpowiedzialności, miłości ojczyzny oraz poszanowania dla polskiego dziedzictwa kulturowego, przy jednoczesnym otwarciu się na wartości kultur Europy i świata.

Szkoła winna zapewnić każdemu uczniowi warunki niezbędne do jego rozwoju, przygotować go do wypełniania obowiązków rodzinnych i obywatelskich w oparciu o zasady solidarności, demokracji, tolerancji, sprawiedliwości i wolności.

Mistrzem być!

System oświaty ma też swoje cele, żeby wymienić pierwsze trzy:

- realizacja prawa każdego obywatela Rzeczypospolitej Polskiej do kształcenia się oraz prawa dzieci i młodzieży do wychowania i opieki, odpowiednich do wieku i osiągniętego rozwoju;
- wspomaganie przez szkołę wychowawczej roli rodziny;
- wychowanie rozumiane jako wspieranie dziecka w rozwoju ku pełnej dojrzałości w sferze fizycznej, emocjonalnej, intelektualnej, duchowej i społecznej, wzmacniane i uzupełniane przez działania z zakresu profilaktyki problemów dzieci i młodzieży.

Patrzmy daleko

mając stabilny grunt
pod nogami...

A zatem kierunek jest znany.

**Czy płyniemy w tę samą stronę?
Czy jeszcze wierzymy w bonum commune?**

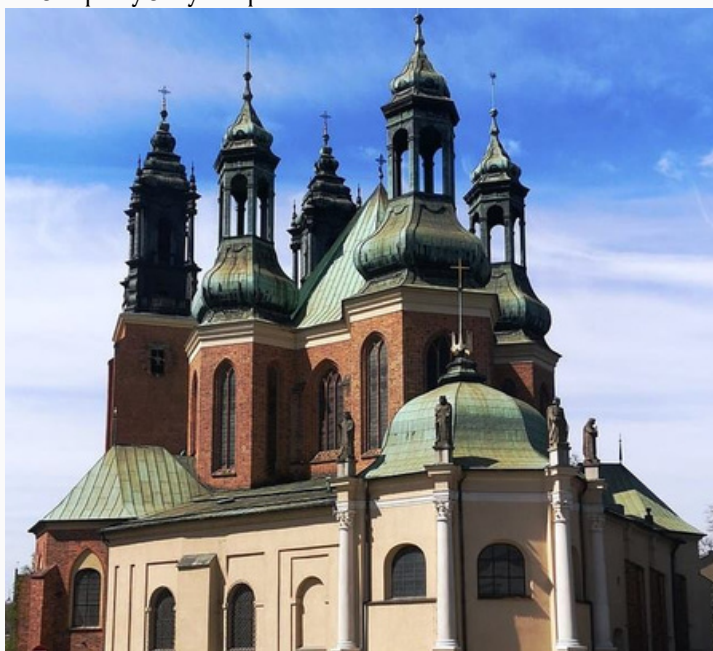
W wielkopolskiej tradycji pracy organicznej wydaje się to łatwiejszym.

**Czy wierzymy w oświatę rozumianą
jako upowszechnianie edukacji i kultury?**

Nic trwałego nie zbudujemy, gdy będziemy mówić różnymi językami i realizować różne cele.

Niech nasza, wielkoPOLSKA oświata nie będzie wieżą Babel, ale piękną, trwałą katedrą budowaną przez Mistrzów na pożytek doczesny i wieczny, nas i przyszłych pokoleń.

Razem nie osobno. Na trwałych fundamentach przeszłości ku przyszłości.

Robert Gawęł

Wielkopolski Kurator Oświaty

Postęp otwartość tolerancja

System oświaty jest ważnym elementem organizacji społeczeństwa na poziomie lokalnym i państwowym. W niestabilnym świecie podlega on presji, która tworzy realne zagrożenia. Z jednej strony chcemy, by szkoła była instytucją zaufania publicznego, z drugiej coraz więcej podmiotów naciska na przeprowadzanie zmian poprzez przekazywanie pojęć stosowanych w naukach społecznych i humanistycznych w działania.

W mojej ocenie wpadamy w bardzo niebezpieczną pułapkę. Problem jest naprawdę bardzo poważny.

Każda uznana dyscyplina wiedzy opiera się na fundamencie abstrakcyjnych pojęć wyrażanych za pomocą słów i znaków, ich wzajemnych relacji oraz metodologii ich rozwijania. W matematyce wyróżnia się pojęcia pierwotne, które nie mają swojej definicji i nie podlegają dyskusji. W geometrii euklidesowej są nimi na przykład punkt i prosta. Dalej przyjmuje się zbiór twierdzeń zwanych aksjomatami, dla których nie przeprowadza się dowodu ich prawdziwości. Następnie formułuje się założenia, twierdzenia i metodą dedukcji przeprowadza się logiczne rozumowanie zmierzające do oceny prawdziwości twierdzeń i tworzenia nowych pojęć.

Matematyka budzi szacunek właśnie dlatego, że tworzy czytelne i niezmiennie reguły, które mogą mieć szereg zastosowań, nie tylko praktycznych. Co więcej, zastosowania praktyczne są często wtórne, a rozwój matematyki dzieje się w świecie abstrakcji.

Oto przykład. Jak odpowiedzieć na pytanie, który zbiór zawiera więcej elementów: zbiór dodatnich liczb całkowitych czy zbiór liczb rzeczywistych zawartych w przedziale między zerem i jedynką? Wystarczy odrobina zastanowienia, by zobaczyć istotę problemu: czy można porównywać nieskończone zbiory elementów? Okazuje się, że aparat matematyki daje precyzyjną odpowiedź opartą na dowodach: oba zbiory są nieskończone, ale nie są równoliczne. Liczb rzeczywistych jest nieskończenie więcej nawet jeśli są one ograniczone przedziałem wartości.

W naukach humanistycznych i społecznych ma oczywiście zastosowanie logika rozumowania znana w matematyce, ale nie da się jej zastosować do końca choćby dlatego, że pojęcia o fundamentalnym znaczeniu trudno uznać za pojęcia pierwotne. Nie oznacza to automatycznej rezygnacji z logiki dochodzenia do prawdy pod warunkiem, że uznamy jej obiektywne istnienie. Jeśli nie uznamy, grozi nam chaos i nieustanna walka o dominację własnej prawdy.

**Nie jest to nic nowego,
jednak skala narzucania znaczenia pojęć,
bądź co gorsza zmiana ich znaczenia,
jest dla systemu oświaty
niezwykle poważnym zagrożeniem.**

Podstawową strategią przeprowadzenia fundamentalnych zmian w oświacie jest narzucanie nowego znaczenia pojęciom. Problem pogłębia fakt, że znaczą część pojęć akceptujemy intuicyjnie w naturalny sposób. Jeśli usłyszymy, że szkoła powinna być postępową, otwartą i tolerancyjną, z zasady nie wrażamy sprzeciwu.

**Warto jednak zadać pytanie:
Na czym owa postępowość, otwartość i tolerancja
mają polegać?**

Jeśli postępowość ma polegać na poszukiwaniu i twardym zwalczaniu opresji, to pamiętajmy, że dekompozycji ulegnie chociażby system oceniania. W skrajnym przypadku nauczyciele zostaną pozbawieni narzędzi do opisu osiągnięć ucznia, a w to miejsce będą zmuszani do oceniania samych siebie.

Szkoła w pułapce stosowania pojęć

W dłuższym okresie wyobrażam sobie składanie upokarzającej samokrytyki... Może przesadzam? Naprawdę chciałbym się pomylić.

A może ktoś zręcznie podsunie szkołom źródło opresji w postaci tradycji i kultury, a miarą oceny postępowości staną się narzucone przez "nowoczesny" system oświaty wskaźniki?

**Wyobrażacie sobie Państwo szkołę,
w której kultura postępowania
ma marginalne znaczenie,
a prawa ucznia nie są łączone z obowiązkami?**

Jeśli pytamy o otwartość to na co? Naprawdę na wszystko? A może jednak na coś trzeba szkołę zamknąć, twardo zatrzaskać drzwi?

Chcecie Państwo szkoły tolerancyjnej? Ja też chcę. Tylko proszę rozróżnić:

**klasyczne pojęcie tolerancji
od tolerancji represywnej[1].**

W dużym uproszczeniu tolerancja represywna jest akceptacją „oświeconej” mniejszości na nietolerowanie, obciążonej różnymi opresjami, „zacofanej” większości np.: kulturą, religią czy tradycją. Owa nieświadoma większość musi być wyzwalana, by stworzyć nowy, lepszy świat funkcjonujący według reguł narzucanych przez mniejszość.

Obserwujemy wysyp konferencji i propozycji szkoleń, które uzasadniają potrzebę poszerzenia procesów demokratyzacji szkoły. Widoczne są postulaty wprowadzenia szkolnych wiążących referendów, poszerzenia praw uczniów, tworzenie instytucji rzeczników praw uczniów i inne. Demokratyzacji mają rzekomo sprzyjać zewnętrzne organizacje, których przedstawiciele działający w szkołach będą mieli zagwarantowany prawny wpływ na funkcjonowanie szkoły.

[1] Pojęcie tolerancji represywnej zostało opisane w 1965r przez Herberta Marcuse w eseju „Tolerancja represywna” w zbiorze esejów "Krytyka czystej tolerancji" .

Zaraz, zaraz...

Czy przypadkiem milcząco nie uruchamiamy procesów anarchizacji życia szkolnego?.

Czy młodzi gniewni uczniowie i młodzi gniewni nauczyciele, przekonani o wyższości swoich idei, wyższości własnej prawdy, nie zaprowadzą szkoły do karykatury demokracji?

To nie są żarty.

Przypomnę ważne słowa zapisane przez św. Jana Pawła II w encyklice "Centesimus annus" ogłoszonej w maju 1991 r.:

**Historia uczy,
że demokracja bez wartości łatwo się przemieni
w jawny lub zakamuflowany totalitaryzm.**

I tak skończy się wolność i autonomia szkół, jeśli nadal będziemy milczeć.

Na zakończenie odniosę się do infografiki umieszczonej przy tytule artykułu. Balon wygląda pięknie, jest atrakcyjny. Jednak gdy się go przekłuje, szczytne hasła zmieniają się w garstkę odpadów...

dr Zbigniew Talaga
wicekurator oświaty

Teocentryczny humanista – literacki oksymoron czy spiritus movens współczesnego nauczyciela?

Epoki w dziejach ludzkości, znajdujące swoje odbicie w literaturze, sztuce, muzyce, układają się w kształtną sinusoidę, którą rządzi jedna, główna, dominująca prawidłowość:

en face ku niebiosom lub en face ku ziemi.

Antyk, renesans, Oświecenie przeplatane odpowiednio średniowieczem, barokiem, romantyzmem, wszystkie punkt ciężkości przesuwają raz w stronę Stwórcy, raz w stronę najwyższego dzieła Stwórcy. To przeciąganie liny trwa do dziś. Człowiek – w swej prostocie - albo bardziej koncentruje się na Bogu albo na sobie.

Memento mori wzajemnie wyklucza się z joie de vivre, ale czy tak musi być?

Natalia Tułasiewicz, dziś błogosławiona, nauczycielka z Poznania, dziś patronka polskich nauczycieli, pisała o sobie w następujący sposób:

**„Marzę o rzeczy trudnej, a kuszącej:
o zharmonizowaniu kultury ducha z kulturą ciała,
o pogodzeniu niejako chrześcijaństwa
z najistotniejszymi wartościami antyku.
[...]**

I dalej pisała...

„Trawi mię w życiu głód podwójny. Głód świętości i głód piękna. W istocie jest to jedno i to samo. Ale głód świętości w dziejach ludzkich przejawiał się najpełniej chrześcijańskim średniowieczem, a głód piękna, po helleńskich ekstazach, w chrześcijaństwie najpełniej w renesansie.

Marzę o tym, by ludzkość stworzyła nareszcie dobę chrześcijańskiego renesansu. Będą tacy, którzy powiedzą, że renesans w istocie swej zaprzecza chrześcijaństwu. Sądzę inaczej. Świętość prawdziwa o cechach, mimo wszystko, renesansowych, oto co mię absorbuje wewnętrznie [...] ...więc nie tylko chcę, ale muszę być świętą, nowoczesną świętą, teocentryczną humanistką”.

Chrześcijański renesans, przejawiający się w harmonii ducha i ciała, równowadze pomiędzy być i mieć, życiem Słowem Bożym przy jednoczesnym korzystaniu z dóbr i wygod cywilizacji w sposób mądry, świadomy, odpowiedzialny... czyż nie jest to definicja pełni życia człowieka?

Równowaga, do której dążymy, harmonia, za którą tęsknimy, ponieważ intuicyjnie czujemy, że w tym zabieganym świecie wciąż czegoś nam brakuje...

Teocentryczny humanista...

Czy idea ta może dziś inspirować i wyznaczać kierunek działania? Czy przesłanie patronki polskich nauczycieli warte jest zastanowienia? Czy ma szansę stać się spiritus movens współczesnego nauczyciela?

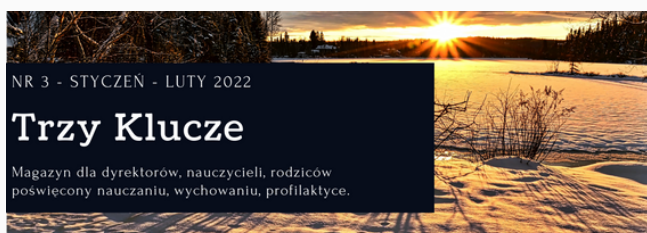
Podaj dalej...

W tym roku, 14 października, przypada nie tylko, jak co roku, Dzień Nauczyciela, ale również 250. rocznica powstania Komisji Edukacji Narodowej.

Komisja Edukacji Narodowej, która nadała kierunek polskiej oświacie, sformułowała wówczas "Ustawy Komisji Edukacji Narodowej dla Stanu Akademickiego i na szkoły w krajach Rzeczypospolitej przepisane". Poprawione i pełne wydanie z 1783 r. zawiera zbiór zasad, którymi powinien kierować się nauczyciel.

Spisany wówczas językiem dalekim od współczesnego, pod względem przekazu i treści nie starcił nic na aktualności; bo, choć czasy nastały inne, nowe, postępowe, misja i zadania nauczyciela są wciąż te same, niezmiennie, ważne i odpowiedzialne: wychowanie, kształtowanie, nauczanie i przygotowanie młodych, by wyrosli na odpowiedzialnych, dojrzałych, wartościowych dorosłych, na sercu których leży dobro ludzkości i Ojczyzny.

Pisaliśmy o tym w numerze trzecim magazynu "Trzy Klucze" (link: <https://tiny.pl/c1gzh>), jak również o byciu nauczycielem oraz roli, jaką wypełnia w procesie kształtowania młodego człowieka.

Zacznij...

W życiu mierzymy się z różnymi sytuacjami, spotykamy wielu ludzi, współpracujemy z różnymi osobami. Z niektórymi łączą nas przyjacielska zażyłość, z innymi powierzchowna znajomość. Wspólnym mianownikiem łączącym wszystkie sprawy i osoby jest nasza postawa.

Postawy ludzkie bywają różne. Podobno znane są gdzieś w świecie przypadki osób, które - miast koncentrować się na własnych zadaniach i obowiązkach (mówiąc krótko sprawach) oraz ich sumiennym i rzetelnym realizowaniu - tracą czas i energię na zastanawianie się, czym zajmują się inni i czy zajmują się właściwie.

Patrząc z przyzwyczajeniem oka, możemy przyjąć, że postawa taka wynika z troski, a osoba nasza po prostu, zwyczajnie leży komuś na sercu. Nie zakładamy przecież, że moglibyśmy być solą w oku zainteresowanego. Choć czasem, w chwilach

W numerze:

Mistrzem być!
STRONA 2

Kodeks wielkoPOLSKIEGO Nauczyciela
STRONA 3

Nauczyciele
STRONA 4

Sięgnijmy więc do źródeł. W oparciu o nie postaramy się stworzyć współczesny, aktualny kodeks nauczyciela, z poszanowaniem myśli oraz wkładu przeszłych nauczycieli i pedagogów, by przeszłość służyła przyszłości.

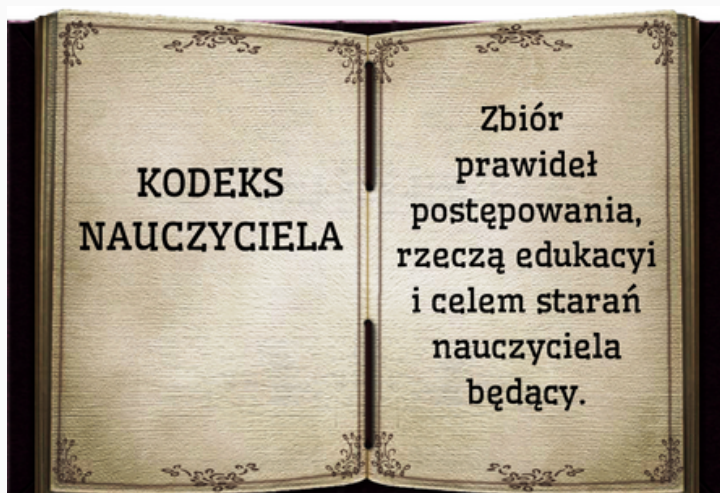
Podaj dalej... ponieważ prawdziwe i trwałe bogactwo buduje się przez pokolenia, a nie co pokolenie od nowa.

Magdalena Miczek
Kuratorium Oświaty w Poznaniu

Podaj dalej... to cykl traktujący o wartościach, ich znaczeniu i przydatności na co dzień. Celem jest zainspirowanie Cię, Drogi Czytelniku, do odkrycia, co stanowi Twoją esencję, abyś mógł wybrać te wartości, które wnoszą jakość i dodają wartość do Twojego życia i otoczenia.

ZAPROSZENIE

Zapraszamy chętnych nauczycieli, dyrektorów, pedagogów, rodziców do włączenia się w inicjatywę stworzenia "Kodeksu wielkoPOLSKIEGO Nauczyciela", poprzez przesyłanie własnych, sprawdzonych zasad postępowania dla edukacji ważnych i nauczycielom pomocnych.
Kontakt: redakcja@ko.poznan.pl

Pozostawione na przestrzeni wieków, przez osoby, które w edukacji widziały wartość najwyższą, dziedzictwo stanowi obszerny zbiór - sprawdzony, skuteczny, dobry, z którego możemy czerpać, by nie wyważać otwartych drzwi.

Renata Jocz

- kocha szkołę i sztukę,
i wie, jak je ze sobą połączyć

Związana z edukacją od 33 lat. Pracowała jako nauczyciel języka polskiego w szkole podstawowej i średniej. Jako przedstawiciel kadry kierowniczej w Wydziale Oświaty Urzędu Miasta Poznania odpowiadała za organizację i finanse szkół oraz placówek oświatowych. Obecnie, w Wydziale Rozwoju Edukacji Kuratorium Oświaty w Poznaniu, zajmuje się wspomaganie szkół w zakresie kształcenia zawodowego. W 2022 roku za szczególne zasługi dla oświaty i wychowania otrzymała Medal Komisji Edukacji Narodowej. Od lat popularyzuje edukację artystyczną oraz sztukę, prowadząc na Facebooku blog o sztuce Renne w Muzeum. Mając jednocześnie duszę nauczyciela i duszę artysty rozmiłowaną w sztuce, nieustannie stara się łączyć zawód z pasją. I tak, szukając pomostu oraz wspólnego mianownika dla szkoły i sztuki, zainicjowała projekt Sztuka w szkole branżowej.

Zgodziła się opowiedzieć o swojej drodze zawodowej i wytrwałości w dążeniu do celu...

Od kiedy pamiętam w moim życiu przewijało się słowo szkoła, edukacja, nauczyciele i uczniowie. Dość szybko oswoiłam się z pojęciem rady pedagogicznej czy dziennika. Jako dziecko nauczycielskie swobodnie weszłam w klimat i organizację życia szkolnego. Szkoła stanowiła dla mnie fascynujący świat, w którym mogłam się realizować i rozwijać. Spotkałam na swej drodze wielu doskonałych nauczycieli, którym zawdzięczam wiedzę, ciekawość, otwartość i przygotowanie do radzenia sobie w trudnych sytuacjach. I jakkolwiek to brzmi współcześnie niepopularnie, może nawet dziwnie czy banalnie, po prostu kochałam szkołę.

Stosunkowo szybko odkryłam pasję podróżowania, nawet w tych trudnych latach 70-tych czy 80-tych. Na jednej ze szkolnych wycieczek do Pałacu w Rogalinie i rogałińskiej galerii sztuki, miałam może 7, może 8 lat odkryłam swą wielką pasję, która tkwi we mnie do dzisiaj. To miłość do sztuki!

Z wyborem zawodu nie miałam wielkiego kłopotu. W naturalny i oczywisty sposób wybrałam studia nauczycielskie na kierunku filologia polska na nowo powstałym Uniwersytecie Szczecińskim (nota bene mój nr albumu to 1!). Marzyłam o pracy w szkole, o nauczaniu i to pragnienie zrealizowałam, choć moje nauczycielki plastyki mocno wywierały na mnie presję, abym wybrała kierunki artystyczne. Twierdziły, że mam talent. Malowałam, brałam udział w konkursach plastycznych, jeździłam na obozy plastyczne i uczestniczyłam w olimpiadzie z wiedzy o sztuce. A moja nauczycielka matematyki widziała we mnie nauczyciela tego przedmiotu ku memu zaskoczeniu. Mimo że nie funkcjonowało wtedy stanowisko doradcy zawodowego, to mogę powiedzieć, z perspektywy czasu, że byłam mocno zaopiekowana pod tym względem.

Perły wielkoPOLSKIEJ oświaty

Pracę nauczyciela języka polskiego podjęłam już na studiach w jednej ze szczecińskich szkół podstawowych, aby się sprawdzić, czy to jest mój życiowy cel. Nabyłam tam także bogatego doświadczenia w pracy z dziećmi z tzw. trudnych środowisk. Po studiach szybko znalazłam pracę w Zespole Szkół Ekonomicznych w Gorzowie Wlkp. To były czasy wielkiego przełomu (rok 1990) w edukacji, w którym przyszło mi uczestniczyć. Tam też zderzyłam się jako nauczyciel języka polskiego z kształceniem zawodowym i z uczniami kształcącymi się w zawodzie. Sprawy życiowe sprowadziły mnie jednak do Wielkopolski i tu podjęłam pracę w nowo powstałej Szkole Podstawowej w Koziegłowach mierzącej się z narastającą liczbą uczniów ze względu na rozwój tej podmiejskiej miejscowości. Jednak mój wzrok sięgał dalej i zdecydowałam się na pracę w Wydziale Oświaty Urzędu Miasta Poznania realizując zadania organu prowadzącego.

Podjęłam równocześnie studia magisterskie na kierunku administracja na UAM w Poznaniu. Poświęciłam temu miejscu 25 lat mojego życia zawodowego biorąc udział w zarządzaniu oświatą w obszarze organizacji, administracji i finansów. Miałam możliwość m.in. koordynowania dwóch wieloletnich projektów. Pierwszy polegał na wdrożeniu nowego systemu planowania i monitorowania budżetu szkół i placówek oświatowych, w tym arkuszy organizacji szkół oraz stworzyłam i koordynowałam miejski projekt pt. Szacun dla zawodowców, promujący kształcenie i szkolnictwo zawodowe. Oba przedsięwzięcia są realizowane do dzisiaj.

Już na tym etapie rodził się w moim umyśle pomysł na powstanie projektu w zakresie edukacji artystycznej dla uczniów szkół branżowych. Niestety nie miałam możliwości jego realizacji.

Podjmując pracę w Kuratorium Oświaty w Poznaniu jako wizytator wspomagający rozwój kształcenia zawodowego zaproponowałam i wdrożyłam kilka nowych projektów. Szukałam nieustannie powiązań pomiędzy edukacją artystyczną a kształceniem w zawodzie. Jako autorka bloga Renne w Muzeum miałam ciągły kontakt z przestrzeniami sztuki, artystami czy projektantami. Podjęłam studia podyplomowe na kierunku historia sztuki na Uniwersytecie Śląskim, aby zdobyć nowe kwalifikacje i podnieść swoje kompetencje zawodowe w tym zakresie. Zorganizowałam kilka konferencji, także na temat powiązań pomiędzy sztuką a edukacją takich jak: Przestrzeń architektoniczna edukacji czy Od śrubokręta do estetyki, czyli sztuka i wzornictwo w szkołach branżowych.

Moim sukcesem było zainicjowanie oraz pozyskanie do współpracy przedstawicieli Ośrodka Doskonalenia Nauczycieli w Poznaniu oraz Muzeum Narodowego w Poznaniu do opracowania pilotażowego projektu pt. Sztuka w szkole branżowej, skierowanego do nauczycieli szkół branżowych, który zakładał rozwój wrażliwości estetycznej nauczycieli, a tym samym przełożenie tego na uczniów, inspirację do poszukiwań w obszarze projektowania, designu i przygotowanie materiałów metodycznych ułatwiających wprowadzenie elementów edukacji artystycznej do szkół branżowych.

Przychylność i otwartość wielu osób umożliwiły realizację projektu w II półroczu 2023 roku. Ukazała się także publikacja w mediach na ten temat oraz powstał film o projekcie.

Nie spoczywam na laurach, ale pracuję nad kontynuacją autorskiego projektu Sztuka w szkole branżowej nie tylko dla nauczycieli z Poznania i Powiatu Poznańskiego, ale także dla nauczycieli szkół branżowych z subregionu kaliskiego.

Mówi o sobie prosto:

**Człowiek, nauczyciel, urzędnik
– zawsze z pasją i zaangażowaniem.
Tylko wtedy można realizować wyzwania.**

rozmawiała: Magdalena Miczek
zdjęcia: Zbigniew Popieliński
Kuratorium Oświaty w Poznaniu

Projekt „Sztuka w szkole branżowej” – podsumowanie pilotażu

W okresie od lutego do maja 2023 r. nauczyciele szkół branżowych I stopnia mogli wziąć udział w pilotażowym projekcie „Sztuka w szkole branżowej”.

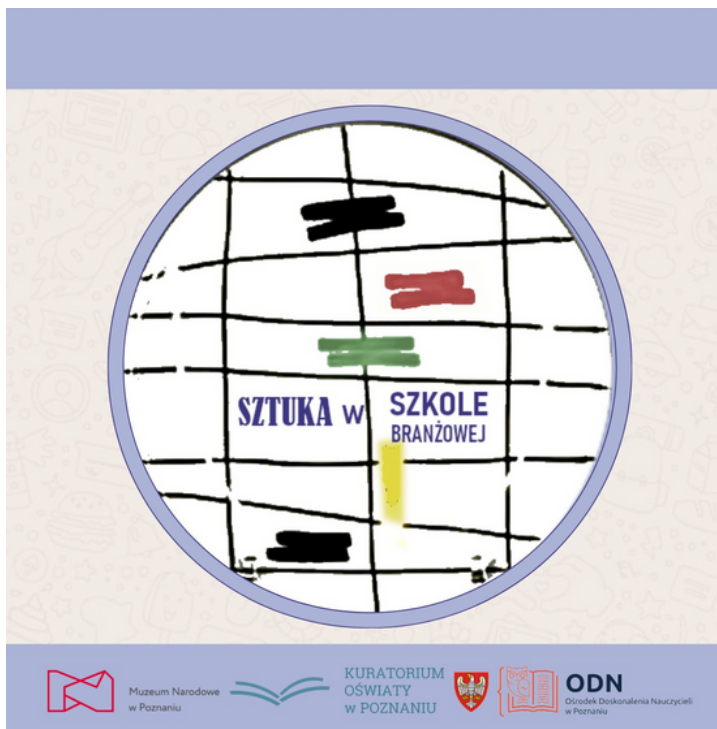
Pilotaż zrealizowano z inicjatywy Kuratorium Oświaty w Poznaniu we współpracy z Ośrodkiem Doskonalenia Nauczycieli w Poznaniu oraz Muzeum Narodowym w Poznaniu.

Efekt pracy nauczycieli szkół branżowych uczestniczących w projekcie został zebrany i przedstawiony w publikacji.

Uzupełnieniem publikacji jest materiał filmowy nagrany podczas spotkania podsumowującego pilotaż.

Link do publikacji: <https://tiny.pl/cflrh>

Link do filmiku: <https://tiny.pl/c546q>

Miło nam poinformować, że w niedługim czasie zaprosimy Państwa nauczycieli szkół branżowych na kolejne spotkania ze sztuką.

Raport dla dyrektorów, nauczycieli, wychowawców, rodziców

Instytutu Profilaktyki Zintegrowanej (IPZIN) opublikował najnowszy raport pt. „Jak wspierać młodzież w niestabilnym świecie? Wyzwania i rekomendacje dla wychowania, profilaktyki i ochrony zdrowia psychicznego po trudnych latach 2020–2022”.

Publikacja zawiera 62 konkretne wnioski i 33 praktyczne rekomendacje oparte na wynikach badań przeprowadzonych w latach 2021-2022 wśród ponad 80 000 uczniów, rodziców oraz nauczycieli.

Autorom raportu, przy opracowywaniu wniosków z badań i tworzeniu rekomendacji, zależało, by wskazać sposoby skutecznego reagowania na aktualną sytuację oraz sformułować uniwersalne i ponadczasowe zasady skutecznego wspierania młodzieży w świecie, którego stałą cechą jest niestabilność i zmienność.

Raport do pobrania na stronie: <https://tiny.pl/cxdnc>

Wektory życia

„Wektory życia” to projekt realizowany w formie warsztatów psychoedukacyjnych dla uczniów szkół ponadpodstawowych, które pozwalają młodzieży odkrywać otaczający świat, lepiej poznawać siebie i wyznaczać życiowe cele.

**wektory
życia**

Za życiem

Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej

Ministerstwo Edukacji i Nauki

ORE Ośrodek Rozwoju Edukacji

IPZIN INSTYTUT profilaktyki zintegrowanej

Szymon Grzelak, Dorota Żyro

Jak wspierać młodzież w niestabilnym świecie?

Wyzwania i rekomendacje dla wychowania, profilaktyki i ochrony zdrowia psychicznego po trudnych latach 2020–2022

Raport oparty na wynikach badań IPZIN z lat 2021–2022 przeprowadzonych wśród ponad 80 000 uczniów, rodziców i nauczycieli.

Warsztaty, przygotowane w oparciu o dwanaście różnorodnych scenariuszy lekcji, bazują na grach edukacyjnych i bogatym zestawie pomocy dydaktycznych, w tym aplikacjach webowych.

Już wkrótce informacja o naborze na szkolenia dla nauczycieli z województwa wielkopolskiego.

Więcej informacji: <https://wektoryzycia.ore.edu.pl/>

Filmik promujący: <https://tiny.pl/c5nw2>

Co piszczy w...?

365
ODCINKÓW
W ROKU

DO
MŁODYCH

PODCAST

CODZIENNIE
NOWY ODCINEK

Szanowni Państwo,

18 września 2023 r. na kanale You Tube ruszył Podcast Do Młodych.

Podcast jest skierowany do młodzieży, studentów, nauczycieli, rodziców oraz wszystkich osób młodych duchem.

Przedstawiane w podcaście treści koncentrują się wokół kształcenia i samokształcenia, wychowania i samowychowania, wartości uniwersalnych.

Wspierają w rozwoju ku pełnej dojrzałości w sferze fizycznej, emocjonalnej, intelektualnej, duchowej i społecznej.

Główne cele podcastu:

1. Budowanie świadomości.
2. Zachęta do refleksji.
3. Inspiracja do poszukiwań.

Codziennie nowy odcinek.

Zapraszamy do słuchania, subskrybowania kanału oraz rozpowszechniania treści w Państwa środowiskach.

Kanał: @DoMłodych

Link: <https://tiny.pl/cf5sd>

A wszystko zaczyna się od pytania: Po co się starać?

Magazyn
Trzy Klucze
wielkoPOLSKA oświata - naszym wspólnym dobrem

www.ko.poznan.pl
facebook.com/kopoznanpl
facebook.com/Kurator.Wielkopolska
twitter.com/WKO_POZNAN

Redaktor: Magdalena Miczek

Współpraca:
Akademia Królowej Jadwigi
<https://akademiacrh.pl>

Biblioteka Pedagogiczna w Poznaniu
www.pbp.poznan.pl

Biblioteka Raczyńskich
www.bracz.edu.pl

Fundacja Edukacji Zdrowotnej i Psychoterapii
<https://www.edukacja-zdrowotna.pl>

Odpowiedzialny Poznań
<https://odpowiedzialnypoznan.org>

Polskie Forum Rodziców
<https://www.polskieforumrodzicow.pl>

Stowarzyszenie Niebieska Fala
<https://niebieskafala.pl>

Adres redakcji:
ul. Kościuszki 93, 61-716 Poznań, tel.: 61 670 40 84

e-mail: redakcja@ko.poznan.pl

Zapraszamy do współpracy.

Zastrzegamy sobie prawo skracania i adiustacji tekstów oraz zmianę tytułów.

W numerze wykorzystano zdjęcia z zasobów własnych KO, nadesłane do KO oraz z www.pixabay.com.

Bądźmy w kontakcie:

